

Sygn. akt XI GC 94/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Gabriela Wierzgacz

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...). (...) spółce jawnej w K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie ponad kwotę 8.718,93 zł (osiem tysięcy siedemset osiemnaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...). (...) spółki jawnej w K. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 8631,67 zł (osiem tysięcy sześćset trzydzieści jeden złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami (od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty,

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2969,45 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje zwrócić powódce kwotę 168 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem połowy opłaty od cofniętej części powództwa.

Sygn. akt XI GC 94/15

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 16 września 2014 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła przeciwko pozwanej (...). (...) (...) spółce jawnej w K. pozew o zapłatę kwoty 17.390,93 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż w ramach współpracy handlowej pozwana zakupiła u niej towar w postaci mebli, za który wystawiono faktury VAT na łączną kwotę 22.316,49 zł. Pozwana nie zapłaciła za zakupiony towar w całości. Wyjaśniła, że dochodzi kwoty należności głównej oraz kwoty odsetek ustawowych skapitalizowanych na dzień 15 września 2014 r.

Pismem z dnia 3 października 2014 r. powódka cofnęła pozew w zakresie ponad kwotę 15.438,93 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana w dniu 20 września 2014 r. wpłaciła kwotę 1.952 zł na poczet należności głównej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 grudnia 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie, XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem poniesionej opłaty za udzielone pełnomocnictwo. W uzasadnieniu wskazała, zgodnie z zawartą umową zapłata za towar miała następować po jego sprzedaży przez pozwaną, zatem powódka nieprawidłowo naliczyła odsetki od dat płatności faktur, nadto że faktura z 21 czerwca 2014 r. została w całości zapłacona, co potwierdzają dokumenty KW. Podała, że nadwyżka w kwocie 101 zł powinna zostać zaliczona na poczet spłaty faktury FV (...). Dodała, że na poczet tej faktury wpłaciła łącznie kwotę 11.420 zł..

W ustosunkowaniu do sprzeciwu od nakazu zapłaty, powódka cofnęła powództwo w zakresie ponad kwotę 8.718,93 zł, w pozostałym zakresie podtrzymała stanowisko w sprawie. Wyjaśniła nadto, że niemożliwym jest aby pozwana dokonywała zapłaty za fakturę na miesiąc przed terminem jej płatności, a wpłata 3.200 zł na poczet faktury VAT nr (...) miała miejsce w dniu 8 października 2014 r. Wpłata kwoty 2.500 zł na poczet faktury VAT (...) r. miała faktycznie miejsce w dniu 29 października 2014 r. Podniosła, że podpisy P. C. (1) złożone na umowie współpracy handlowej oraz dokumentach KW zostały sfalszowane.

W piśmie z dnia 15 kwietnia 2015 r. pozwana zaprzeczyła, jakoby podpisy P. C. (1) zostały sfalszowane. Zastrzegła, że pozwana nie może ponosić odpowiedzialności wynikającej z innego terminu przekazania pieniędzy przez przedstawiciela firmy powódce.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. prowadziła współpracę handlową z (...). (...) (...) spółki jawnej w K., powódka dostarczała pozwanej meble.

Niesporne

Pozwana sporządziła tekst umowy współpracy handlowej z dnia 7 kwietnia 2014 r. , która to umowa miała określać zasady współpracy stron. W umowie wskazano m. in., że termin płatności faktur wynosił będzie 60 dni, przy czym dostawca dokona korekty faktury, gdy towar nie zostanie przez pozwaną sprzedany. Umowę podpisał A. K. za pozwaną oraz osoba niemożliwa do zidentyfikowania na podstawie parafy za powódkę.

Dowód: umowa współpracy handlowej, k. 36 – 37, zeznania świadka A. K., k. 95 – 97, zeznania M. F., k. 123, opinia biegłego sądowego S. B., k. 159 – 198

Za dostarczone meble (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła na rzecz (...). (...) (...) spółki jawnej w K. faktury VAT:

- nr (...) z dnia 10 kwietnia 2014 r. na kwotę 19.664,61 zł płatną do 9 czerwca 2014 r.,

- nr (...) z dnia 21 czerwca 2015 r. na kwotę 2.651,88 zł płatną do 28 czerwca 2014 r.

Faktury zostały odebrane przez przedstawicieli pozwanej.

Dowód: faktury VAT, k. 12 – 14, zeznania M. F., k. 123.

W związku z umową z 7 kwietnia 2014 r. wystawione zostały dokumenty KW – Kasa Wypłaci: KW nr (...) z dnia 9 czerwca 2014 r. na kwotę 2.500, nr (...) z dnia 1 października 2014 r. na kwotę 1.020 zł, nr (...) z dnia 26 czerwca 2014 r. na kwotę 700 zł, nr (...) z dnia 5 czerwca 2014 r. na kwotę 3500 zł, nr (...) z dnia 17 lipca 2014 r. na kwotę 800 zł oraz nr (...) z dnia 17 września 2014 r. ma kwotę 1952 zł zostały podpisane przez P. C. (1).

Dokumenty KW nr (...) z dnia 26 czerwca 2014 r. na kwotę 500 zł i nr (...) z dnia 8 maja 2014 r. na kwotę 3.200 prawdopodobnie nie zostały podpisane przez P. C. (1).

Dowód: dokumenty KW, k. 38 – 45, opinia biegłego sądowego S. B., k. 159 – 198,

Pismem z dnia 11 września 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 16.816,49 zł wraz z odsetkami w wysokości 488,42 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty, k. 15.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w przeważającej części po jego cofnięciu.

Powódka roszczenie wywodzi z normy art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powódka domaga się realnego wykonania zobowiązania przez kupującego tj. zapłaty ceny.

Niespornym pozostawało, że strony zawarły umowy sprzedaży, których przedmiotem były meble, opisane w załączonych do pozwu fakturach. Pozwana wskazała natomiast, że faktury nie odpowiadają treści umowy stron jeśli idzie o termin płatności, jako że kwestię tę miała regulować umowa pisemna, w myśl której cena miała być płatna po sprzedaży przez pozwaną mebli. Część mebli jeszcze nie została sprzedana, wobec czego roszczenie w tym zakresie nie jest wymagalne, natomiast dokonywane wpłaty następowały bezpośrednio po sprzedaży mebli, więc pozwana nie ma obowiązku płacić odsetek za opóźnienie. Nadto sporne były daty wpłat dwóch należności – co do KW nr 8 na kwotę 2500 zł wpłata miała nastąpić wg pozwanej 9.06, a wg powódki – 29.10.2014 r., co do KW nr 101 na kwotę 3200 zł wpłata miała nastąpić wg pozwanej 8.05.2014 r., a wg powódki – 8.10.2014 r.

Ponieważ samo zawarcie umów sprzedaży było niesporne, a to pozwana wskazywała, iż zawarto także umowę pisemną regulującą zasady współpracy w sposób odmienny od zasad wskazanych w kodeksie cywilnym (jednoczesna wymagalność świadczeń z umowy wzajemnej), to na pozwanej spoczywał obowiązek wykazania (art. 6 k.c.), że do zawarcia takiej umowy pisemnej, pozwalającej pozwanej płacić w miarę sprzedaży towaru, doszło. Wedle pozwanej umowę podpisał za powódkę P. C. (1). Ten jednak, przesłuchany w charakterze świadka, wykluczył taką możliwość, także przedstawiciel powódki wskazał, iż P. C. nie był uprawniony do dokonywania tego typu czynności i jedynie przedstawił przełożonemu oczekiwania pozwanej co do możliwości płatności po sprzedaży, ta propozycja nie została jednak zaakceptowana. Istniały także wątpliwości co do dat wpłat, wobec zakwestionowania przez powódkę autentyczności 2 dokumentów KW, a nadto posiadania przez powódkę innego KW na tę samą kwotę, z tym samym numerem i inną datą. Wobec tego rozstrzygnięcie kwestii spornych wymagało posiłkowania się dowodem z opinii biegłego z zakresu grafologii. Ocena autentyczności podpisów wymaga bowiem wiedzy specjalnej, zaś zgodnie z art. 278 §1 k.p.c., właściwym środkiem dowodowym w takiej sytuacji procesowej jest dowód z opinii biegłego.

Opinię biegłego uznano za w pełni wiarygodną, bowiem została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednimi kwalifikacjami, po przeprowadzeniu stosownych badań z użyciem materiału porównawczego.

Biegły dokonał badania dokumentów KW w celu oceny autentyczności sygnatur pod tymi dokumentami. Materiał dowodowy w ekspertyzie stanowiły rękopisy pełniące funkcje dwóch nieczytelnych paraf oraz czytelnych i częściowo czytelnych podpisów o treści (...), widniejące w treści dokumentów. Z opinii biegłego wynika, że autorstwo podpisu osoby, działającej rzekomo w imieniu powódki przy zawieraniu umowy pisemnej, nie jest możliwe do ustalenia. Art.

253 k.p.c. stanowi:.. Jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. W niniejszej sprawie spór dotyczy dokumentu prywatnego w zakresie podpisu P. C., a z dokumentu skorzystać chciała pozwana. Zatem to pozwana winna wykazać prawdziwość podpisu P. C. pod umową. Przeprowadzony dowód z opinii biegłego takiej prawdziwości nie potwierdza, wobec czego treść umowy pisemnej nie może stanowić podstawy określenia zobowiązania pozwanej co do terminu płatności. Biegły wykluczył też z dużym prawdopodobieństwem prawdziwość podpisu P. C. pod dokumentem KW nr 101, wobec czego Sąd ustalił, że wpłata wskazanej w nim kwoty miała miejsce w dniu wskazanym przez powódkę (8.10.2014 r. Co do drugiego spornego KW – nr 8 z 9.06. biegły wskazał, że podpis na nim pochodzi od P. C., zatem w ustaleniach przyjęto widniejącą na nim datę wpłaty – 9.06.2014 r.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, jako że wniosek ten został złożony po upływie określonego terminu.

Ostatecznie, Sąd ustalił, że pozwana miała obowiązek zapłaty w terminach wskazanych w fakturach, wobec nieobowiązania umowy pisemnej. Pozwana wykazała fakt zapłaty jedynie kwoty 14.172 zł, gdy tymczasem wystawione wobec pozwanej faktury VAT opiewały na łączną kwotę 22.316,49 zł. Do zapłaty pozostała zatem kwota 8.144,49 zł tytułem należności głównej. Natomiast skorygować należało wyliczenie powódki co do odsetek, jako że wobec ustalenia, iż 2500 zł zostało wpłacone 9.06.2014 r. (w terminie płatności faktury) odsetki od pierwszej faktury mogły być naliczone wyłącznie od kwoty 12464,61 zł za okres 10.06.2014 do 15.09.2014 r. (data wniesienia pozwu). Tak wyliczone odsetki wynoszą 435,07 zł. Odsetki od drugiej faktury powódka naliczyła poprawnie, wynoszą one 52,11 zł. Łącznie skapitalizowane odsetki należne powódce na dzień wniesienia pozwu to 487,18 zł. Mając na uwadze powyższe, na rzecz powódki należało zasądzić kwotę 8.631,67 zł. W pozostałym zakresie nie objętym cofnięciem powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. i 482 k.c.

Pismem z dnia 1 września 2015 roku, powódka cofnęła powództwo w części, powyżej kwoty 8.718,93 zł. Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy (art. 203 § 1 k.p.c.), przy czym okoliczności sprawy nie wskazują, iż tak podjęta czynność procesowa narusza treść art. 203 § 4 k.p.c., co skutkuje umorzeniem postępowania (art. 355 § 1 k.p.c.) bez konieczności wyrażenia zgody przez stronę pozwaną.

Orzeczenie o zwrocie połowy opłaty od cofniętej części pozwu (tj. 168 zł) zapadło w oparciu o treść art. 79 ust 1 pkt 3 lit a) ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity Dz.U. z 2010r Nr 90, poz. 594).

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c.. strona powodowa wygrała proces w 85% (powództwo było bowiem niezasadne na dzień jego wnoszenia co do kwoty 2500 zł zapłaconej 9.06.2014 r. i skapitalizowanych odsetek od tej kwoty) natomiast pozwana w 15%. Strona powodowa poniosła następujące koszty: opłatę sądową od pozwu w kwocie 604 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 2400 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349), a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i wynagrodzenie biegłego w wysokości 899 zł (łącznie 3920 zł). Strona pozwana poniosła następujące koszty: koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 2400 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349), a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 2417 zł)

Pozwana powinna więc zwrócić stronie powodce kwotę 2969,45 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($3920 * 85\% - (...)$ * 15%), o czym orzeczono w pkt. IV sentencji wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)